

VARULVEN AGUST

(1981)

Djupt inne i skogen fanns ett litet mörkt ljus hus, som var gult och svart. På vänstra sidan fanns en gröngulviolett dörr, som var på lagning. Dörrar brukar vanligtvis sitta i dörrhålet, men se det gjorde inte den här för den var på lagning.

Inuti det mörkljusa huset (som vid denna tid var alldeles mörkt för den som bodde där hade släckt ljuset så att bara mörkret fanns kvar) fanns det en säng som var blå. I den sängen låg Agust, alltså Agust som släckt det ljusa ljuset. Agust var en varulv, en brun varulv med vita nyborstade spetsiga tänder. För se, Agust borstade alltid tänderna med tandkrämen *Pepsodent*, som är vitt.

Agust brukade gå ut ur det svartgula huset och bita ihjäl män i skor, svarta skor. Särskilt gärna bet Agust ihjäl män i skor som hade gröngulsvartviolett kostym. När han kom hem med offren, hängde han dem i en guldsvarv galge. Sedan stekte han dem i brännässlor, som är gröna, men som efter August kokkonst fick en konstig blandning av hudfärg.

En natt då det var fullmåne kom en man i skor spatserande. Han hade en gröngulsvartviolett kostym, mannen var jag. Jag gick förbi varulvens hus då han plötsligt kom utspringande.

- ”Oiiiiiii!!”, skrek han.

Jag sprang, han sprang och efter mig dessutom! Efter en stunds jakt fick han tag i mig. Han bet mig med sina *Pepsodent*-tänder, men inte tillräckligt hårt så att jag dog. Nej, nej, det kändes mest som ett spindelkraf.

Sedan bar han hem mig till det svartgula huset, där ljuset nu var tänt och mörkret släckt. Nu skulle han tydligen hänga mig i den guldsvarta galgen. Han trädde repet runt min hals och drog i det. Allt blev svart. Jag trodde att han hade tänt mörkret och släckt ljuset, men så var det inte. Jag var antagligen halvdöd, eller om så önskas, halvlevande.

Plötsligt hände något oväntat. Jag hörde ett väldigt brak, ett oväsen som gav mig ljuset åter efter tio mörka minuter. När mina ögon öppnades såg jag en... en...en...DRUTT!!! Drudden hade bitit av repet och dödat varulven Agust. Dessutom hade han sprutat *Pepsodent* i ansiktet på varulven. Drudden berättade at han hade sprutat flera liter *Pepsodent* på honom. Agust hade skriket så att han fick *Pepsodent* i munnen, strupen, lungorna hjärtat, levern, magsäcken, tarmarna och till slut lite ut där bak, så att han dog.

- ”Å, Drudden, du är min hjälte!”, sa jag till min räddare.

- ”Jag ska kalla dig Drudden, den djärve!”, fortsatte jag och bad honom gå tillbaka till sin TV-show på Sveriges Television och där ”Baretta” allt för hans gode vän, den gröna krokodilen Jena.

Men min hjältedrutt lämnade mig snyftande. Inte kunde jag förstå att han så gärna ville bli hängd före mig och att det var av ren avundsjuka han dödat varulven.

Drudden och Jena

TRULSPETER OCH MOTORCYKELN

(1981)

Det var en vacker vårdag utanför TrulsPeters hus. Ja, eller snarare inne i huset. TrulsPeter satt och väntade på något då det knackade på dörren.

– ”Vad bra!”, tänkte han.

– ”Jag som ändå väntade på något.”

Han reste sig och gick med släpande steg mot dörren. När TrulsPeter öppnade blev han väldigt förvånad.

– ”Öhh...en motorcykel!”, utbrast han.

Ja, sannerligen! Där stod en liten röd motorcykel.

– ”Åh, vad märkligt!”, tänkte TrulsPeter.

– ”Var har den kommit ifrån? Usch, en röd smutsig motorcykel!”, sa han för sig själv.

– ”Åh, jag tror jag dör! Nåväl, jag röstar ju ändå nej till kärnkraften.” suckade han lättat medan han försiktigt stängde dörren.

När TrulsPeter åter satt sig ner knackade det än en gång på dörren. Han reste sig lätt irriterat och gick med bestämda steg och öppnade.

– ”Öhh...öhh...en...DRUTT!”.

Ja, nu fanns där en Drutt på trappen. TrulsPeter kliade sig i huvudet och funderade intensivt. Efter en stund utbrast han.

– ”Aha! Jag har löst mysteriet! Det är en Drutt som åker omkring på en smutsig liten röd motorcykel och vill ha kärnkraft. Det är nog bäst att jag genast kontaktar polisen, för man ska ju rösta NEJ till kärnkraft i den kommande folkomröstningen.

KUNGENS NYA BYXOR

(1981)

Det var en gång en kung som hette Osvald. Han kallades för tunnan, ty han var så tjock så att tre fullvuxna män kunde få plats under hans tröja. Varje frukost drack han en liter mjölk, åt tio smörgåsar med smör, ost och kaviar. Till lunch brukade han äta en stor gris och till middag en halv kalv. En dag tyckte han själv att han hade blivit så hemskt tjock att han sade till sin betjänt:

- ”Jag har vist blivit litet rund, tycker du inte?”

Betjänten reagerade inte särskilt så han inte tyckte kungen var tjockare än vanligt. Kungen trodde emellertid att han hade blivit tjockare för att han inte hade reflekterat över sin vikt på många år. Med en *knipp* flög plötsligt byxknappen av och strax där efter gick sömmarna på han byxor sönder. Betjänten kunde inte hålla sig för skratt, varefter kungens tålamod tog slut. Han skrek åt sin betjänt: - ”Skicka mig en skraddare!”

- ”Ja, ja!”, svarade hans betjänt och styrde sina steg mot slottsporten.

- ”Nej, vänta! Jag vill ha de finast blå byxorna i världen.”, skrek kungen.

- ”Hur skall du få tag i dessa byxor då?”, undrade betjänten.

- ”Det finns tio skraddare i mitt rike, ta kontakt med dem alla.”, svarade kungen.

- ”Jaha, det kunde man väl gissa.”, muttrade betjänten och fortsatte att tänka högt för sig själv:

- ”Hur ska det gå till? Alla bor säkert på långa avstånd härifrån.”, varefter han kom att tänka på att all skraddarna faktiskt bodde i samma stad som slottet. Han fick ändå gå en bra bit, eftersom slottet låg i stadens utkant.

När betjänten kom till staden gick han genast till Skraddargatan, där han såg en mängd skyltar på husen. På varje skylt stod ordet: *Skraddare*. Betjänten gick in i den första bästa butiken och undrade samtidigt hur han skulle ställa frågan. Det var ju inte varje dag en skraddare fick ett uppdrag att sy ett par byxor till självaste kung Osvald. Betjänten gick fram till skraddaren och stammade:

- ”Eh...vill ni sy ett par blå byxor till kungen?”

- ”Kungen?? Du skojar?”, svarade skraddaren.

- ”Nej, inte alls.”, försäkrade betjänten.

- ”Nä, det skulle ju vara en ära, vad har han i midjemått?”, undrade skraddaren.

Betjänten kom då på att han inte hade fått måtten av sin kung, men i skraddarens bokhylla stod mycket passande en bok med alla världsrekord. Han tog ner den från hyllan och slog upp dem. Skraddaren såg förvånat på när betjänten bläddrade fram rätt sida.

- ”Nu ska vi se...258 centimeter står det!”

- ”258 centimeter!”, ropade skraddaren och hade svårt att hålla sig för skratt.

- ”Så mycket blått tyg har jag inte.”, informerade skraddaren betjänten.

- ”Möjligtvis har jag tyg så att det räcker till ett par kortbyxor.”, smålog skraddaren.

Betjänten tackade då för sig och frågade detsamma hos de andra skraddarna som svarade på samma sätt. Betjänten funderade därefter på hur han bäst skulle förklara detta misslyckande för kungen.

- ”Kungen kommer bli rosenrasande om han inte får sina byxor.”, tänkte betjänten.

Så kom han på det! Ingen av skraddarna hade tyg så det räckte, men om de samarbetade så skulle deras tyger tillsammans räcka till.

Han skyndade tillbaka till skraddarna och presenterade sin tanke. De tyckte alla att det var en bra idé, för då skulle den ene inte behöva bli avundsjuk på den andre på grund av denna beställning från kung Osvald. Skraddarna gick genast för att hämta sina tyger, alla utom en som undrade hur det skulle bli med betalningen. Betjänten visste inte vad han skulle svara, eftersom han visste att kungen var väldigt snål. Då blev denne skraddare sur och bestämde sig för att inte vara med i arbetet med byxorna. De övriga skraddarna brydde sig däremot inte om betalningen. De tyckte att det var en ära att få se de blå byxorna till kungen, som också skulle bli världens bästa byxor. Det skulle ju också komma att bli bra reklam för skraddarna. De tog fram sina blåfärgade tygrullar och började klippa ut byxornas form, varefter de sydde ihop bitarna. Som skraddare brukar satt de på bord med korslagda ben. När byxorna var klara var de verkligen de vackraste byxorna i världen! Betjänten tackade å kungens vägnar och vände tillbaka mot slottet. När kungen fick byxorna blev han väldigt rörd och sa till sin betjänt.

- ”Du har gjort ett fint jobb!”, sa kungen.

Betjänten tackade, men tänkte för sig själv att det ju inte var han som hade sytt byxorna. Därpå gav kungen honom två diamanter till betjäntens förvåning. Han tackade åter och sprang fort tillbaka till staden där han bytte diamanterna mot pengar. Han fick hela fyrtiotusen kronor och därefter gick han till alla skraddarna och delade vinsten rättvist emellan dem, för detta var en ärlig betjänt. Alla fick sitt, men den skraddaren som inte ville vara med i uppdraget blev väldigt sur.

En kort tid senare hände det sig att kung Osvalds byxor återigen gick sönder. Han hade blivit ännu tjockare på bara några dagar. Kungen blev rasande och skickade efter sin betjänt ännu en gång.

- ”Nu har jag förlorat två diamanter på grund av dig! ”, skrek han.

Betjänten försökte oroligt lugna sin kung. Han förklarade att skraddarna säkert kunde ordna detta. Kungen såg tveksamt på betjänten när han bad att få byxorna för att få dem lagade. För tredje gången gick han till Skraddargatan och samlade ihop skraddarna.

Denna gång ville även den sure skraddaren vara med i hopp om att få en fin ersättning. Betjänten berättade vad som hade hänt och frågade om de kunde laga byxorna. Skraddarna lovade att göra det och bad betjänten att komma tillbaka senare på kvällen. När han så återkom och fick se byxorna fick han en chock. Byxorna var nu så smala så att de skulle ha passat honom själv perfekt.

- ”Vad har ni gjort!” undrade han förtvivlat medan han sig för sig hur kungen skulle ge honom sparken.

- ”Kungen kommer tro att vi driver med honom. Han kommer att bli rosenrasande!”, skrek nu betjänten upprört.

En av skraddarna så då lugnande till betjänten att ge sig tillbaka till slottet och ge kungen byxorna med den ödmjukaste hälsning. Dessutom sa denna skraddare att de inte skulle ta något betalt denna gång. Den sure skraddaren som hoppade på en rejäl belöning blev ännu mer sur, men betjänten gick åter tillbaka till kungen som mycket riktigt trodde det hela var ett dåligt skämt.

- ”Driver ni med mig!”, vrålade han irriterat.

- ”Nej då, prova dem. Skraddarna sa att byxorna skulle bli till belåtenhet.”, sa betjänten och bad en still bön i sitt inre.

När kungen utan problem fick på sig byxorna drog han en lättnadens suck. Det visade sig att skraddarna hade sytt in resårer så nu kunde kung Osvald fortsätta att äta så mycket han ville utan att byxorna riskerade gå sönder igen och han var mycket belåten.

NALLE – PÅ LIV OCH DÖD

(1981)

KAPITEL 1

Det var en vårdag uppe i norra Sverige. En del blommor hade just slagit ut bland de kvarliggande snöhögarna. I en liten stuga bodde ett gammalt par som hade en hundvalp vid namn Nalle. Han var fem månader och ett helt vanligt litet husdjur. Den gamle mannen, som hette Nils, hade satt ut en skylt vid väggkanten, där det stod:

”EN LITEN HUNDVALP SÖKER NYTT HEM!”.

Just som Nils höll på att sätta upp skylten kom en Punk cyklande förbi. Han tänkte:

- ”Hm, en byracka skulle passa mig.”

Punken gick fram till Nils och frågade vad hunden kostade. Nils svarade:

- ”Ni kan få honom. Vi är ändå så gamla och har snart ingen användning för pengarna.”

Punken, som bodde i en by en mil därifrån, tog hunden och gick. Men Punken var ingen trevlig Punk. På hemvägen knöt han fast Nalles koppel på cykelstyret, så han fick springa fastbunden vid sidan av cykeln hela vägen in till byn. Punken cyklade fortare än Nalle kunde springa, så efter ett tag orkade Nalle inte mer och började skälla. Punken sa då till honom att hålla truten. Tillslut gav Nalle upp av trötthet och blev då släpad efter cykeln så att han skrapade sönder sig på den hårda grusvägen. När Punken upptäckte Nalles blodiga kropp blev han rasade och skrek:

- ”Vad har du nu gjort, din byracka? Och dig skall man ha till husdjur!”

Därefter kopplade han Nalle ifrån styret, cyklade iväg och lämnade den stackars blödande hunden på vägen. Nu låg Nalle där ensam och övergiven.

KAPITEL 2

Efter att ha samlat sina sista krafter drog han sig undan in i skogen där han mötte en kattflicka. Nalle frågade henne försiktigt vad hon hette och kattflickan svarade:

- ”Misselina.”

- ”Jag heter Nalle.” sa Nalle.

Misselina frågade då vad som hade hänt eftersom hon såg att Nalle blödde och var sönderskrapad.

- ”Jag har skurit mig.” svarade Nalle som inte ville berätta vad som egentligen hade hänt.

- ”Jaså, själv har jag gått vilse.” sa Misselina.

Nalle frågade då var hon bodde och Misselina svarade att hon bodde på en ladugård.

- ”Jag ska hjälpa dig att hitta tillbaka, bara jag får vila mig en stund.” lovade Nalle, eftersom han kände till området väldigt bra. De gick till en närliggande bäck där Nalle tvättade rent sitt sår och därefter lade sig de små djuren för att sova.

Nalle sov hela natten tills han morgonen därpå vaknade av en smäll följt av ett högt jamande från Misselina.

- ”Vad hände!” ropade Nalle.

- ”Aj, det gör ont!” jämrade sig Misselina.

Då såg Nalle att ett pistolskott hade trängt in i Misselinans skinn. Nalle blev rasande. Plötsligt såg han en man försvinna in i skogen. Han lämnade Misselina för en sekund och satte iväg

efter mannen, som efter en kort jakt snubblade och föll till marken. Nalle hoppade på honom och bet till i mannens ben.

– ”Aj! Sabla jycke!” skrek mannen.

I samma stund såg Nalle vem mannen var. Det var Punken som behandlade honom så illa under gårdagen! Då tog Nalle ett ännu kraftigare bitt i Punkens ben så där blev ett riktigt fult köttår. Punken skrek till och sparkade bort Nalle med sitt andra ben. Nalle ylade till och vände tillbaka till Misselina. När han kom fram låg hon där, men hon jämrade sig inte längre. Nalle anade det värsta och efter ett tag förstod han. Han ylade med sorgsen ton, hans vän Misselina hade dött.

KAPITEL 3

Nalle gick ledsen därifrån och släpade med Misselina en bit in i skogen, där han grävde en grop med sina framtassar. Sedan lade han försiktigt ned Misselina i gropen, täckte över med kvistar och grenar och slutligen lite jord och snö. Efter en tyst minut vid graven gick han vidare. Nalle fortsatte sin vandring under hela dagen och även den följande natten. Han började frysa i takt med nattkylan. Det var nära noll grader ute, men trots detta somnade han och drömde att Misselina levde och de två lekte glada lekar i vårvärmen. Plötsligt vaknade Nalle av att det blåste fasligt. En storm drog in och Nalle upptäckte att han befann sig uppe på ett berg. För att inte bli sjuk av den kalla vinden gick han vidare för att försöka finna värme någonstans. Åter inne i skogen kom han till en väg där han långt borta såg ett svagt ljussken som växte sig starkare. Nalle sprang ut på vägen. Det var en bil som närmade sig. Nalle började skälla i hopp om att föraren skulle lägga märke till honom och stanna. Bilen bromsade in och den vänlige föraren klev ut ur bilen och sade till Nalle:

– ”Vilken fin liten voffsing som fryser så väldigt. Hoppa in i bilen så ska du snart bli varm.” Nalle kände sig lättad och hoppade upp på sätet bredvid mannen, varefter bilen fortsatte sin färd. Väl hemma i förarens bostad bestämde han sig för att behålla Nalle. Men vem var mannen som plockat upp honom. Han verkade bekant och efter en stunds funderande kände Nalle igen honom. Det var ju... Punken! Nalle blev orolig och i samma stund ryckte Punken fram en pistol ur sin jackficka. Nalle blev livrädd och tänkte att nu var hans liv slut. Punken tryckte på avtryckaren, men sekunden innan hann Nalle se att balkongdörren stod på glänt. Kvickt smet han ut och hoppade från balkongen. Nalle hade änglavakt eftersom han trots detta hopp från femte våningen klarade sig med bara en stukad tass. Punken blev rosenrasande när han såg Nalle försvinna in i den närliggande skogen.

Under all händelser hade Nalle ätit dåligt, så han satte igång med att försöka skaffa sig mat. När han som bäst försökte ta upp jakten på en hjort med sin stukade tass, tyckte Nalle att han kände igen sig. Huset och hundkojan där han föddes. Han var hemma igen. Nalle blev överlycklig och bestämde sig för att hälsa på sin husse och matte. Nalle krafade på dörren ett bra tag, men när ingen kom och öppnade blev han orolig. Han hoppade upp på ett fönsterbleck och in genom ett öppet fönster. Där inne fann han det gamla paret som nyligen dött. Nalle blev så förtvivlad att han ylade ett lika sorgset yl som när hans vän Misselina dog.

KAPITEL 4

Någon vecka senare hade Nalle börjat glömma det hemska som hänt hans husse och matte, för han hade fått en ny lekkamrat som hette Vargo och var en vargunge. Vargo och Nalle hade mycket roligt tillsammans, vilket gjorde att Nalle fick annat att tänka på. Men en dag kände Nalle att han ville berätta för Vargo vad som hade hänt hans vän Misselina och föreslog att de

kunde besöka hennes grav som låg i närheten. Vargo tyckte också att det var en bra idé, men när de kom fram till graven var den tom. Nalle såg tydliga spår i snön som ledde till och från gropen i marken. Det var människospår.

– ”Kom, Vargo. Vi följer spåren!”

Det var inget större problem att följa spåren eftersom snön fortfarande var rätt djup i skogen. Dessa ledde en lång väg, ända upp emot byn. Vargo och Nalle blev tröttare och tröttare, men till slut såg Vargo att spåren ledde till en man som låg och vilade på en snöfri fläck vid ett träd. Bredvid sig hade han den döda Misselina. Hade Vargo vetat vem mannen var hade han nog hoppat på mannen och bitit ihjäl honom. Nalle visste vem mannen var... Punken! Den Punk som hade försökt döda Nalle, lämnat honom blödande på vägen, skjutit hans vän Misselina och nu även skändat hennes grav.

– ”Du Nalle, vad tror du den där killen ska ha en död katt till?” undrade Vargo.

Nalle förklarade att den där mannen som låg där med Misselina var Punken som han tidigare berättat om. Vargo blev rasande och sa till Nalle

– ”Han har säkert tagit Misselina för att locka dig till honom, så han kan döda dig.”

– ”Ja, vad klipsk du är.” sa Nalle och såg beundrande på Vargo.

– ”Men nu hugger vi väl honom?” sa Vargo uppmanande till Nalle.

– ”Javisst, svarade Nalle och så gjorde de båda en gemensam attack i full fart på en given signal. Men Punken reagerade blixtnabbt han också och ryckte till sig sin pistol. Han sköt ett skott som träffade Nalle rakt i hjärtat och det tog inte mer än någon minut innan han var helt död. Under denna korta tid bad Nalle svagt till Vargo.

– ”Vargo, ge inte upp jakten. Gör slut på Punken och hämnas...”. När Punken förstod att Nalle var död började han skratta för fullt.

– ”Äntligen är man av med dig!” skrek han skadeglatt.

Som tur var hade Punken inte märkt Vargo som under han glädjeyra smugit och gömt sig i några buskar. Punken slängde Misselina på marken och begav sig åter hem till byn.

Vargo gick fram till Misselina, tog henne med ett stadigt grepp i munnen och släpade henne tillbaka till graven. Därefter gick han och hämtade Nalle, gjorde en grav åt honom bredvid Misselina och hämtade till sist två blommor, en för varje grav. Sedan bestämde sig Vargo för att påbörja det uppdrag Nalle gett honom.

KAPITEL 5

Nalle hade berättat för Vargo att Punken bodde längst upp i det högsta huset i byn, så dit begav han sig genast iväg. Väl uppe i huset bröt Vargo upp dörren till Punkens lägenhet med ett väldigt brak, men Punken var inte hemma så Vargo beslöt sig för att lurpassa på honom. Timme efter timme gick och till slut undrade han om Punken överhuvudtaget tänkte komma hem någon gång. Precis när han tänkte tanken hörde han steg i farstun. Så dök Punken upp i dörren. Han gick in i lägenheten men såg inte Vargo som låg gömd bakom soffan. Vargo hörde Punken muttra för sig själv om vem som kunde ha gjort inbrott i hans lägenhet, men efter att ha kontrollerat att inget var stulet gick Punken och satte sig i soffan och knäppte på TV:n. Han sträckte sig för att nå telefonen, säkerligen för att ringa efter någon som kunde reparera dörren eller kanske till polisen. Vargo brydde sig inte om vilket för så fort han såg Punkens hand vidröra telefonluren, flög han fram och högg till. Punken blev förskräckt och vrålade:

– ”Lägg av, byracka!”

– ”Jag är ingen hund, det ska du veta!” tänkte Vargo förnärmat och bytte greppet om Punkens handled mot ett stadigt bett på halsen. Så bet han till och Punkens liv tog slut. Det var inget som Vargo kände någon skuld över utan han tänkte för sig själv.

– ”Det är inget emot vad han gjorde mot Nalle och Misselina!” Nöjd och belåten gick Vargo sedan sin väg, fast samtidigt var han aningen sorgsen över det som hänt hans kompis Nalle.

Men snart fick Vargo en ny lekkamrat, en björnunge vid namn Björne. Tillsammans gick de då och då och skötte Nalle och Misselinas gravar. Och när de inte gjorde det lekte de och hade roligt resten av deras små liv.